

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. szeptember 8.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ IGE DIADALÚTJA

Lekció: ApCsel 17,1-9

Alapige: 1Thesszalónika 1,10

Pál, Szilvánusz és Timótheus, az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban hívó thesszalónikaiak gyülekezetének, kegyelem néktek és békesség.

Hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért, amikor megemlékezünk rólatok imádságainkban; mert szüntelenül emlegetjük a mi Istenünk és Atyánk színe előtt hitből eredő munkátokat, szeretetből jövő fáradozásotokat, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől táplált reménységeitek állhatatosságát; mivel tudjuk, Istentől szeretett testvéreink, hogy választottak vagytok.

Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is. Ti is tudjátok, hogy éltünk közöttetek, a ti érdeketekben, ti pedig a mi követőinkké lettetek, és az Úréi, amikor sok zaklatás ellenére a Szentlélek örömeivel fogadtátok be az igét. Példává is lettetek minden hívő számára Macedóniában és Akhájában, mert tőletek terjedt tovább az Úr beszéde, de nemcsak Macedóniába és Akhájába, hanem minden-hová eljutott a ti Istenbe vetett hitetek híre. Szükségtelen is erről bármit mondanunk, mert ők maguk beszélnek rólunk, milyen fogadtatásban volt részünk nálatok, és hogy miként tértetek meg a bálványoktól, az Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok, és várjátok a mennyből Jézust, az Ő Fiát, akit feltámasztott a halottak közül, aki megszabadít minket az eljövendő haragtól.

Imádkozzunk!

Hálaadásunkban rólad emlékezünk, felséges Isten, kegyelmes Édesatyánk Jézus Krisztusban — énekeltük az előbb. Köszönjük neked hálás szívvel, hogy nem emlék vagy nekünk, hanem élő valóság. Mégis úgy szeretnénk emlékezni a te dicső tetteidre és nagy csodáidra. Szeretnénk megemlékezni arról a kegyelmes legnagyobb tetedről, amellyel megszántad ezt az embervilágot és elküldted számára egyetlen Fiadat, Jézus Krisztust, hogy aki hisz Őbenne, ne vesszen el, hanem örök élete legyen.

Köszönjük azt a munkát, amellyel újjászülöd a hívőt, amellyel hittel ajándékozod meg, készsé teszed arra, hogy megtérjen, vagyis elforduljon bálványaitól és

AZ IGE DIADALÚTJA

mindattól, ami előtted utálatos, és odaforduljon hozzád, odajöjjön az élet forrásához, a kegyelem trónusához, az örök élet és az üdvösség ajándékait átveve, megköszönve, és késszé teszel, hogy hálás életet tudjunk élni, hogy egész életünk vallja: még a földi élet sem lesz elég zengeni a dicséretet, hálaadást és magasztalást.

Köszönjük, Úr Jézus, hogy jöttél telve kegyelemmel és igazsággal. Azt hoztad, amire szükségünk volt: az életet, és azt adtad, amitől valóban élet az élet: te magadat.

Köszönjük, hogy elvégezted a váltság munkáját, és az üdv, amelyet te adsz, örök, teljes, szabad. Áldunk, hogy benned elrejtett életet lehet élni minden újjászületett hívőnek.

Szeretnénk újból hozzád térni, Úr Jézus Krisztus. Szeretnénk újból életünket, cselekedeteinket, szavainkat, indulatainkat, gondolatainkat hozzád igazítani. Vágy van a szívünkben: szeretnénk lenni, mint te, alázatos, szelíd. Követni híven Atyánk parancsait. Kérünk, cselekedd Szentlelkeddel, végtelen érdemmeddel.

Köszönjük, hogy kezdedbe tehattük iskolakezdésünket, hittanóráinkat, hitoktatóinkat, gyermekeinket. Köszönjük az elmúlt hét áldásait, Urunk. Tartsd meg a tiedet minden körülmények között.

Imádkozunk a népek és nemzetek békéjéért és békességért. Hogy békében éljenek önmagukkal és másokkal is.

Most kérünk: nyisd meg előttünk az ige ajtaját, hogy értsük és kövessük szent igazságodat. Jövel Szentlélek Úr Isten, jer világosság, ragyogj fel nekünk. És ebben a világosságban hadd legyünk előtted megalázva, meghódolva, és vegyük el, hogy mit akarsz az életünkkel.

Kérünk, újíts meg bennünket, égi Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Pál apostolnak a thesszalonikabeliekhez írt leveleit olvastuk a napokban és olvassuk még most is. Mivel erről az elmúlt időszakban miközben olvastuk, itt a gyülekezetben nem volt szó, ezért Isten Lelke azt adta, hogy ezen a vasárnapon nézzük meg, milyen is volt ez a thesszalonikabeli gyülekezet, mi rájuk a jellemző, hiszen ha valaki hűségesen olvasta naponta az ígét, akkor láthatta, milyen sok összefüggés van az első és második levél gondolatai között. Ezt a címet is lehetne adni: az ige diadalútja. Mert itt, amivel szembeállunk, az nem más, mint az ígének a diadalútja. Mert soha nem az ige szolgálóinak van diadalútja, hanem mindig az ígének. És ez a diadalút, ami az ígében van, három részből állt ebben a városban.

Az első: hogyan jutott el oda Istennek a beszéde, az az élő és ható ige, amely egyedül képes arra, hogy a mi elveszett állapotunkból kiemeljen, megmentsen és megtartsen bennünket.

A második momentuma ennek a szolgálatnak az volt, hogy Isten ígéje mit végzett a thesszalonikabeli hívőknek a szívében.

A harmadik, amiről beszélni kell, az, hogyan terjed tovább Isten ígéje a thesszalonikabeli hívőktől. Mert az ige diadalútja nemcsak abban áll, hogy meghallgatjuk az ígét, le van tudva, és minden rendben, hanem az ige diadalútja mindig

az, hogy meghallgatjuk, az elvégzi bennünk a maga munkáját, rendet rak az életünkben, kiigazítja a gondolatainkat, bűnbánatra és megtérésre indít, és hálás szívvel való szolgáló életre rendel bennünket. Az Isten igéje, amit hallottam, amely bennem elvégezte a munkáját, továbbmegy tőlem mások felé. Azt mondja az ige: nem rejtethetik el a hegyen épített város.

Ez a három dolog Thesszalonikában csodálatosan ragyogott.

A levél bevezetésében van egy nagyszerű gondolata az apostolnak. Nem tudom, felfigyeltek-e arra, hogy Pál hogyan kezdi ezt a levelet. Egy kicsit másképpen, mint a többi. Amikor Pál apostol levelet írt, mindig azt mondta: az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban, vagy amelyik a galaták vidékén van, vagy Efézusban van... Itt Pál nem azzal kezdi a levelet, hogy az Isten gyülekezetének, amely Thesszalonikában van, hanem azzal, hogy a thesszalonikai gyülekezetnek, amely az Istenben és Krisztusban van. Ez csodálatos kezdése itt a levélnek. Nem azért, mintha az előzőek nem lennének szintén csodálatosak. Pálnál az, hogy Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, mindig azt jelenti, hogy Isten népe egy meghatározott földrajzi helyen gyűlik össze azért, hogy megélje a hitét és a Krisztus-testnek a csodáját. És ez lehet, hogy Korinthusban van, lehet, hogy Efézusban van, lehet, hogy Filippiben van, meg mindenütt van — egy földrajzilag meghatározott helyen él a hívő, és nem mondhatja azt, amit néha egyesek mondanak: én a láthatatlan egyházhoz tartozom. Amikor megkérdezek valakit: te hova tartozol, melyik gyülekezetbe jársz, hol hallgatsz az igét, hol szolgálasz? Hol segítesz egy öreg névnek elvenni a szatyrát? Ja, én a láthatatlan egyházhoz tartozom. Magyarul: nem tartozik sehova.

A láthatatlan egyház mindig a láthatóban realizálódik. Ezt a reformátorok is megmondták, és Isten igéje is ezt mondja. Az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van. Amit itt Pál mond, az is nagy csoda, hogy a thesszalonikai gyülekezetnek, amely az Istenben és Krisztusban van. Értjük, hogy mi a kettő közötti különbség, és mi az azonosság? Az, hogy ez a gyülekezetnek a legnagyobb jellemzője. Mégsem az, hogy Thesszalonikában van, hanem az, hogy az Istenben van. Mert meddig vagyunk mi Thesszalonikában, Korinthusban vagy Pasaréten? De, hogy Istenben — ez örökre megmarad. Ez biztosítja a hívőnek a biztonságát és állandóságát.

Miért volt ez nagy örömhír Thesszalonikában? Mert a thesszalonikai hívők is annyit szenvedtek, olyan sok üldöztetésben, bántásban volt részük. Látjuk az igéből, hogy zsidók, akik nem tértek meg, azok felhergelték az egész várost. Gonosz embereket hoztak magukkal, akik hamis tanúként jártak el, és azt mondták (ApCsel 17), hogy ezek a felforgató emberek mást tartanak királynak, a Jézust, és nem a császárt, nem a királyunkat. A thesszalonikabeli hívőknek nagyon sokat kellett szenvedniük a világtól, a hatalomtól, az ellenségtől.

Tudjuk, hogy a páli teológiának az egyik legnagyobb szava: Isten vigasztaló Isten. Ezzel vigasztalja őket: testvérek, ti az Istenben vagytok. Thesszalonikában vagytok, ott élitek meg a hiteteket, ott szolgáltok, ott gyakoroljátok a diakóniát. Így mondom most: Pál meghatározza a hívő gyülekezet GPS koordinátáit. Ezek a GPS koordináták csak ennyit jelentenek: Istenben és Krisztusban. Ez adja a tartást, az állandóságot, a bátorságot.

Látjuk az igéből, hogy Thesszalonikából vagy Korinthusból, vagy Rómából el lehetett mozdítani a hívőket, ki lehetett őket úzni onnan, ki lehetett telepíteni őket törvénnyel, dekrétumokkal, de Istentől nem lehetett elválasztani. A hívőt Istenből nem lehet kitelepíteni, nem lehet elűzni, nem lehet elválasztani. „Az Istenben és Krisztusban” Thesszalonikai gyülekezet, vigasztaljon téged ez. Minden múlandó, minden ideiglenes felett ragyog az állandó, a változhatatlan, a legnagyobb biztonságot adó. Amit egy másik helyen így mond az ige: a mi életünk el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben.

Ez ma is az örömünk és vigasztalásunk, hogy a gyülekezet nemcsak egy földrajzi helyen van, ahova tartozik, ahol él, szolgál, énekel, imádkozik, ahol a másikkal közösségben van, ahol egy kenyérből részesülünk, és egy pohárból iszunk, szemünk elé állíttatik Krisztus szenvedése és halála, és a teljes bocsánat, hanem a hívők ezen felül, (inkább így mondom: emellett) még egy örökkévaló hellyel rendelkeznek. A mi életünk el van rejtve a Krisztusban, a mennyekben.

Milyen csodálatos tudni ezt ott Thesszalonikában! És tudni ma is.

Három dolgról kell beszélni. Az egyik, hogy Pál apostolék hogyan kerültek Thesszalonikába, hogyan került az ige Thesszalonikába?

Végiggondoltam, hogy a XX. század elején hogyan jött Magyarországra, a falvakba, az evangélium. Nem az a döntő, hogy valaki hozta az evangéliumot, hanem az a döntő, hogy valaki küldte az evangéliumot. Az volt a döntő, hogy Isten szeretete küldte.

Az egyik nagy ébredési fészekbe úgy került az evangélium, hogy egy hívő asszony 1925-ben együtt feküdt a megyeszékhelyi kórházban egy szegény asszonnal, aki megbetegedett, és a lánya megírta neki: az anyám beteg, és elment meglátogatni. A látogatáskor azt mondta: énekeljünk egy lelki éneket, olvassunk egy igét. Azután bejött a szomszédasszony, egy utcabeli férfi is. Aztán azt kérték, hogy a következő vasárnap is jöjjenek el. Akkor már hárman mentek. Aztán azt kérték, hogy tudnának-e a gyerekeknek is órát tartani. Tudtak. És százak jöttek Krisztus keresztséghez, és tartottak ötezres konferenciát, mert Isten elküldte az evangéliumot.

Nem az a csoda, hogy valaki elhozza az evangéliumot, hanem az a csoda, ha valaki elküldi nekünk az evangéliumot. Az a csoda, hogy Isten úgy döntött. Thesszalonikába hogy mennek Pálék? Filippiből. Innen kiutasítják őket, tovább mennek Thesszalonikába, ami akkor már majdnem 200 ezres nagyságrendű város. Dús-gazdag, kereskedelmi utakkal, zsinagóga is van, virágzik minden. Pál apostol három hétig, három szombaton hirdette az igét a zsinagógában, de nemcsak ott. Honnan tudjuk?

Azt mondja Lukács a Cselekedetek 17-ben: megtértek a zsidók közül is sokan, a görögök, és nem kevés előkelő asszony. Valószínűleg Pál másutt is hirdette Isten igéjét. Ez megint olyan csodálatos. Valószínűleg három hétig lehetett ott Pál apostol, de ezt a három hetet nem lehetett kitörölni többet Thesszalonika életéből. Ami három hét alatt ott történt, az azt mondja nekünk: Isten munkája soha nem idő függvénye. Korinthusban másfél évig evangelizált, itt csak három hétig. Isten munkája nem idő függvénye.

Evangelizáció után szokták nekem mondani néhányan: ha még egy napig tartott volna az evangelizáció, akkor az én társam megtért volna. Azt mondtam: nem

így van. Isten elvégzi a munkáját. Ez csak emberi nyújtás... Már olyan közel álltam... Nem három hét alatt — egy nap alatt... Jónásnak egyetlen mondatára: még negyven nap és elpusztul Ninive, van megtérés, bűnbánat, odafordulás. Mindig az a döntő: Isten végzi a munkáját.

Egy hívő asszony három-négy napot töltött a kórházban, és már nem lehetett kitörölni többet abból a kórteremtől az Isten ígését. Ezalatt is, míg ő ott volt, az evangélium üzenetét mondta tovább.

Így jutott el tehát Isten ígéje Thesszalonikában és ez adta meg az ottani hívők Istenbe vetett bizalmát, csodálatos gyökerét. Ezért az apostol három dolgot említ, amiért hálát ad. (Tudniillik a levelet egy év múlva írja. Egy év telik el a páli szolgálat és levélírás között): hitetek munkájáért, szeretetetek fáradozásáért, és Krisztus felől táplált reménységetek állhatatosságáért. Három dologért ad hálát: hitért, szeretetért és reménységért. Ez a három megmarad, a többi eltűnik. (1Kor 12,13). Ezek között a legnagyobb a szeretet, mert ez marad meg örökké. A hit és reménység sem marad meg örökké, mert egyszer égi látássá lesz hitünk, és üdvösségé reményünk.

Az a szeretet, amely bennünket megszabadított és megváltott, és amely örködött felettünk, az viszont megmarad örökké, mert a mennyei honban is ebben a szeretetben fogunk gyönyörködni. A legnagyobb a szeretet. (Az én vallástanárom hozzátette: de legelső a hit). Legelső a hit, remény, legnagyobb a szeretet.

Mit jelent: hitetek munkája? A hit munka? Hadd mondjam: furcsa ez a két szó egymás mellett, de nem az, ha a János 6,28 fényében vizsgáljuk. Itt azt mondja az ige: Az az Isten dolga, munkája, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött. Arra irányítja a figyelmet, hogy a hit munkája legfőképpen az Istenre vonatkozik, aki elkezdte bennünk a jó dolgot, és aki el is végzi azt a munkát, amit elkezdett a szívemben.

Sokszor beszéltem a hitről. Nem biztos, hogy mindenki hallotta. Ezért még egyszer hallgassuk meg, hogy a Biblia hogyan definiálja a hitet. Ha lehetne azt mondani, ez olyan, mint a kémia könyvünkben az a szabály, amelyik vastag betűvel szedve és be van keretezve. Mi olyan könnyen mondjuk: ez is, az is hívő. Mi a hit a Biblia szerint? Most csak röviden. A hit Istennek olyan ajándéka az újjászületett emberben, amely a Krisztusban tett ígéreteit és ígéreteket a kegyelemből való üdvözülés és a bűnbocsánat felől állhatatos bizodalommal (szívvel) elhiszi, a Krisztus érdemét tartja megigazulása okának. Arra támaszkodik, ahhoz ragaszkodik, és üdvösségét csak onnan várja. Ez a hit. Semmi más nem hit.

És mi volt a hit munkája? Ezt pedig majd meglátjuk a 2Thesszalonikából, mert ott megint az ige magyarázza magát. Mit mondott Pál apostol? Azt, hogy a thesszalonikaiak hite növekedett. Ez a hit munkája. A Biblia szerint a gyenge hit is hit. Van erős hit — ilyen hitet Izráelben sem találtam, mondja Jézus — és van gyenge hit. De ha a gyenge hit élő hit, az is hit, az is üdvözít. Azt a példát lehetne erre mondani, hogy ha valamilyen ajándékot reszkető, gyenge kézzel veszek át, azt éppen úgy átveszem, mint aki erős kézzel ragadja meg. Hiszek, Uram, segíts az én hitelenségemen.

A thesszalonikaiak életében a hit munkája az volt, hogy ez a hitük növekedett. Vagyis növekedett Istenben való bizalmuk és a Krisztus iránti állhatatosságuk. Egyre jobban rábízták magukat a kegyelemre és Isten szeretetére.

A másik, amit olvasunk: a hit ajándéka ezeket a hívőket mozgásba hozta. Ez az ige munkája. Ahol Isten igéje munkálkodik, ott mindig mozgás van. Felkavarodik a víz. Szeretetből való fáradozásokat. Ez pedig azt jelentette, amit szintén a 2Thesszalónika levélben olvasunk: a gyülekezet tagjai egymást is nagy szeretettel hordozták. Nemcsak annyi, hogy végezték a diakóniát, hanem a gyülekezet tagjai szeretetben éltek egymással. Nem voltak kirekesztések, nem voltak szúrós szemmel való nézések. Nem volt, hogy én ide tartozom, én oda... Ez a szeretetből való fáradozás. Az a szó, ami itt van, úgy lehetne fordítani: kimerültetek ebben a fáradozásban. Odaadóan, állhatatosan kimerülök benne, mert szeretetből tudok fáradni.

A harmadik: Krisztust várták vissza. Reménységünk volt az: Bizony jövel Uram Jézus, hogy mindenkor vele legyenek. A Krisztusvárása a hívő életében mindig azt jelenti, hogy mindenkor az Úrral leszünk. Ha ettől a testtől megszabadulunk, és átvisz bennünket Jézus az Ő világába, akkor mindenkor az Úrral leszünk. — Ezt várták a thesszalónikai hívők.

Végül annyit: itt az apostol nagyon érdekes dolgot mond. Azt mondja Pál apostol az igében: ebből a három dologból látszódott meg, amit Isten igéje végzett, és továbbterjedt tőlük: ebből látszódik, hogy ti választottak vagytok.

Tudom, sokan nem szeretik ezt a kiválasztást hallani a Bibliából. Főleg fiatalok szokták kérdezni, hogy most akkor ki van kiválasztva? Én ki vagyok-e választva? Hogy kell ezt érteni? Úgy kell érteni, ahogy a Bibliában van. A kiválasztás tana nem dogma, bár a dogmatikusok beszélnek róla. Az nem teológia, bár a teológusoknak foglalkozniuk kell vele. A kiválasztás a Bibliában a hívő életet jelenti. Ebből látszik meg, hogy választottak vagytok. Pál apostol nem előre fele nézi, hogy ki van kiválasztva, hanem hátrafele tekintve nézi: ebből látszik, hogy ki vagytok választva. Ebből látszik, hogy hitben vagytok. Miből? Befogadtátok az igét, az elvégezte bennetek a maga munkáját, dolgozott bennetek, továbbadtátok, mert továbbterjedt tőletek. — Ebből látszik, hogy választottak vagytok.

Pál apostol mindig utólag nézi. Az Efézusiakhoz írt levélben elmondja: kiválasztott minket. Miért? Mert ilyen jelek kísérik a hívő életét. Az Isten igéjének a diadalútja végbemegy az életében. Innen látszik meg. Pál apostol soha nem kereste, hogy ki van kiválasztva, ki nincs. Abból látszik, hogy Isten igéje célba ért, dolgozott bennetek, a Szentlélek örömeivel fogadtátok — még akkor is, ha a szemetekből folyt a könny, mert ennek fényében megláttátok, hogy kik vagytok, mennyire elveszettek vagytok. Milyen nagy az a kegyelem, amely Krisztusban lehajolt hozzánk, hogy felemeljen bennünket. Ezt az igét meg továbbadtátok. Megint csak úgy, ahogy hozzátok érkezett. Azt mondja Pál itt: Isten igéje hozzátok nem szóban érkezett csak, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes meggyőződéssel.

Az igével hogy lehet misszionálni? Ugyanígy. Hogy lehet továbbadni Isten igéjét? Ugyanígy: erővel, Szentlélekkel és teljes meggyőződéssel. Tőlünk is kell, hogy az ige továbbterjedjen. A hívő is így adja tovább az igét: erővel, mert látszik, hogy benne már elvégezte a munkát, vele már beszélt Isten. Látszik, hogyan változtatta meg. Úgy ne akarjuk továbbadni az igét, hogy közben a mi életünkben semmi nem változik: ugyanolyan önző, kegyetlen, gögös vagyok. Akkor az ige csak szóban jut el. Isten igéje hogy jutott el? Erővel, Szentlélekkel, teljes meggyőződéssel.

Nekünk is így kell továbbadni azt a táplálékot, ami nekem már életet, erőt, vigasztalást, békességet, alázatot, szelídséget jelentett, és továbbadom erővel és hatalommal.

Legvégül: egy év alatt a thesszalonikaiak példává lettek. Abban az időben, ahol nem volt internet, telefon és média, egy év alatt Macedónia és Akhája vidékére eljutott a thesszalonikai hívőknek a híre. Ez döntő dolog, és állítson meg bennünket, hogy vajon mitőlünk milyen hír megy a környékre? Isten gyülekezetei ma hogyan élnek, milyen hírük van?

A hegyen épített várost nem lehet elrejteni. A gyertya fénylik — meg füstöl is, szaga is van —, de Isten igéje azt mondja: ne szagod legyen, hanem illatod. Élet illatja életre. Mert terjed ám a hír. Jobban terjed, mint gondolnánk. Ezek a hírek jobban terjednek, mint a fény meg a hang.

Régebben történt, hogy egy nagyvarsányi presbiterünk unokája Budapestre került egy egyházi intézménybe. Egyszer csak hazajön, és azt mondja: Budapesten nem tudják, hogy Nagyvarsány hol van a térképen (Nagyharsánnyal sokszor összetévesztették), de hogy ott a gyülekezet hogy él, azt tudják. Ott a családoknál a Biblia mindig a napi igénél van nyitva, reggel az emberek úgy kezdik a napot, hogy igét olvasnak, reggeli áhítatot tartanak: azt tudják, de nem tudják, hol van.

Bizony elterjed a hívő gyülekezet illata, szolgálata, fáradozása, hite, Krisztusvárása, reménysége és bibliás élete. Nem baj, ha emiatt vannak támadások. Nem baj, hogy támadások vannak, hogy Biblia-hű előadásokat tartunk. Nem baj, ha kígyót, békát kiabálnak ránk azért, mert mi kálvinista-alapon vagyunk, és az ige talaján akarunk maradni. Reformátori örökségünk talaján. Benne van a nevünkben, hogy református. A Szentírás hitünk és életünk zsinórmértéke.

Ha azért szórnak ránk kígyót, békát, tücsköt, bogarat, mert gögösek vagyunk, Isten igéjét nem adjuk tovább, Isten igéje nem aláz meg bennünket, mert nem végzi el a maga munkáját — az már baj.

Tóletek terjedt tovább az ige. Eljutott hozzánk az ige. 75. esztendeje hirdetik itt az ige, nem három hete, mint Thesszalonikában, nem másfél éve, mint Korinthusban.

Az a kérdés: mit végzett benned ez az ige? Mit metszett le, milyen táplálékot adott? Mit ítelt meg Isten igéje? Hogyan alázott meg téged? Mikor volt utoljára szemedben a bűnbánat könnye? Mikor ragyogott neked ismét a kegyelem? Ez a nagy kérdés.

A nagy kérdés pedig az: hogyan terjed tovább tőled Isten igéje? Vagy megáll a szívedben? Olyan állóvíz vagy, amibe csak befele jön a forrás, de kifele már nem folyik?

Szép tapasztalatom volt, amikor szolgálati időm jórészét úgy tölthettem el, hogy visszahallottam, hogy hétfő reggel az emberek megbeszélték az igét. Bementek a gyárba és elmondták a szünetben, hogy mi hangzott a templomban, miről szólt az ige. Tovább akarták adni.

Megint hadd kanyarodjak vissza a nagy ébredéshez, hiszen ahova Isten igéje eljutott, vannak itt abból a faluból, amiről az előbb beszéltem. Utána kirebbentek a szomszédos falvakba. Útépítő munkások, akik megtértek, munkaközben társaikkal beszélgettek Krisztusról. Nem állták meg, hogy náluk megakadjon az ige,

hanem továbbterjedt. Vitték a környező falvakba. Isten ott is tüzet gyújtott. Ott is volt ébredés. A hívők ott is kijöttek az élet világosságára.

Ez történt Thesszalónikában. Az a mi bizonyosságunk, hogy ez történik ma is. Miért? Mert azt énekeljük Istenről: Nem változik, az Ő, és az lesz, aki volt. Azért, mert Isten örök, Isten igéje örök. A régi hír örökre új. Ma is ugyanazt akarja, ugyanúgy szól, ugyanúgy be lehet fogadni az ígét, ma is ugyanúgy elvégzi bennünk a maga munkáját. Ha kell, az egész gondolkozásmódunkat megváltoztatja. 180 fokban fordulatot veszünk és elkezdünk szolgálni. Hitünk növekszik. Szeretetből való fáradozásban kimerülünk. Nehogy úgy legyen, mint valaki, aki kényelmes életet élt, és azt mondták róla: ez soha nem fog infarktust kapni. Lehet, hogy van itt olyan hívő, aki nem fog kimerülni a szeretetből való fáradozásban? Nem magunkért vagyunk, hanem azért, hogy más is lásson, más is csodálja, és leborulva áldja.

Hallottad az ígét — végezze el benned a munkát Isten és add tovább, mert Krisztus azt mondta: Elmenvén tegyetek tanítványokká minden népeket.

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük meg azt, Urunk, hogy igéd szólt és szól. Köszönjük, hogy eljutott Thesszalónikába, és eljut sok-sok helyre. Szolgáid még hirdetik sok-sok helyen a kereszt evangéliumát, Isten szeretetét, amelyet abban mutatott meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk.

Köszönjük, hogy igéd elvégzi teljesen és tökéletesen a munkát. És akik az örök életre választ adtak, azok hisznek. Hitük erősödik, ha engedelmesen követnek és benned való elrejtett életet élnek, szeretetből fáradoznak, mert észreveszik, hogy ami vagyok és mind, ami az enyém, az csak a te kezében lehet igazi helyén. Te használsz és használod azt, amink van.

Köszönjük, hogy terjedhet az evangélium, mert akik megértették, azok nem mindig tartják meg maguknak. Azok nem mindig csak önmagukat akarják hizlálni, hanem azok le is akarják dolgozni azt a kalóriát, amit magukhoz vettek.

Köszönjük a hívő gyülekezet GPS koordinátáit, ami azt jelenti: Krisztusban és Istenben. Köszönjük, hogy ez adja tartásunkat, állandóságunkat. Ez adja a vigasztalásunkat és békességünket, hogy a világ fullánkjai ellenére is tudjuk, hogy el nem szakaszt tőle már sem élet, sem a halál. Jó helyen vagyunk és jó helyen maradunk.

Kérünk, Urunk, hogy áldj és őrizz bennünket, szeretteinket, betegeinket. Vigasztald a gyászolókat. Segítsd meg ezt az országot ezért, hogy hozzád forduljon és hitetlenségéből, bálványaitól megtérjen.

Kérünk ezért az egész teremtett világért. Újítsd meg rajtunk a te kegyelmedet, Urunk. Kérünk, amit most csendben mondunk, légy kegyelmes meghallani.

Ámen.